

KIS HÍR LAP

A VÉRCSE ÉS A VERÉB. (Lásd a 270. l.)

17. szám — 1874.

VII. kötet.

CSÓKA BÁCSI ALMAI,

vagy:

Jó eszközök és rossz eszközök.

DEG novemberi délután volt s egy csapat fiu épen haza felé ballagott a falusi iskolából. Nem nagyon siettek, mert valahol diót kaptak s most minden lépten meg-megálltak, törték a diót és aztán ették menés közben. Az ut egy hajlásánál az urasági kastélyhoz jutottak, melynek szép rácsos kerítése volt, a kapunál pedig egy csinos kis házacska állott; ebben lakott Csóka bácsi, a vén kulcsár, ki most épen házacskája küszöbén állt s bosszusan nézte, mily csufolódva köszöngetnek feléje a pajkos iskolás gyerekek.

Csóka bácsi nagyon furcsa öreg ember volt; kicsiny, sovány, a vénségtől meghajlott és teljesen ősz, hozzá még egyik szemére kancsal is. Nem szükséges bizonyítgatnom, hogy Csóka bácsi illetén formán nem épen valami szép gavallér volt. Hanem annál derekabb volt ám bensőleg; becsületes, jó ember, a miért is az uraság teljesen megbízott benne. Nála voltak a kulcsok mindenféle pinczékhez, kamrákhoz, magtárakhoz; azt is tudták a gyerekek, hogy különösen a gyümölcsös kamra kulcsai szintén Csóka bácsinál vannak s ehetik, süthet vagy ajándékozhat annyi almát, körtét, a mennyit akar. Csak-hogy Csóka bácsi nem könnyen adott ám az almából s ezért a gyerekek nagyon haragudtak reá s mindig boszantották. Most is, mihelyt megpillantották, így kiáltoztak feléje:

„Hohó! öreg bácsi, Csóka bácsi, van-e még sok alma? Adjon egyet kölcsön, esztendőre megadom.“

„Jó lenne megnézni, meg nem romlottak-e,“ szolt a másik. „Majd mi megnézzük, csak nyissa ki az almás kamrát.“

„Aligha érdeemes,“ szolt egy harmadik. „Nincs már ott egyetlen ép alma sem . . . mind megrothadt.“

Az öreg Csóka bácsi egy szóval sem válaszolt és mégis egyszerre felelt valamennyinek, mert elővette nagy furkós botját s a fiuk felé indult, kik rögtön vitézül mngfutamodtak, miközben egyik-másik orra is bukott és kék foltot kapott emlékül.

Épen javában futottak, midőn egy göndör haju kis leányka jött velök szemben; Czilike volt ez, mindnyájuknak játszótársa és kedvence. Rögtön megálltak és körülfozták, aztán mindegyik adott neki néhány diót, úgy hogy csakhamar egészen tele volt Czilike köténye. Eközben odaért Csóka bácsi is és egyik fiu, épen Czilike testvére Ferkó, félig gúnyosan egy diót nyujtott feléje, mondván:

„Nem akar egy diót, Csóka bácsi? Jó ám, — van olyan jó, mint az alma.“

„Eltakarodjál, te semmirevaló . . .!“ kiáltá Csóka bácsi bosszusan.

„De hát mert nem veszi el a diót, kedves bácsika?“ kérdé Czilike csodálkozva, mert ő magáról azt tudta, hogy ha valaki kínálja dióval, ő bizony elveszi.

Az öreg ember ránézett a kis leányra s midőn ennek mosolygó, nyájas arczát látta, öreg homlokáról kissé elsi-

multak

is ipar

„E

ember

talokna

én már

„M

szetörn

molyan

A

tek és

egészen

dolkod

Ca

lei a

mellett

épen a

rabé t

sem vo

sok gy

nak m

foga eg

M

kaptak

kenyere

váltak

gatá a

gondok

„K

dünyög

„A

„Csak

„P

„A

„J

csak ki

A

fontos

teledett

multak a ránczok s még mosolyogni is iparkodott. Aztán szeliden mondá:

„Kedves kicsikém, nem ilyen öreg embernek való csemege az; nektek fiataloknak jó... ti még birtok vele, de én már nem.“

„Miért nem? Talán nem bírja öszszetörni?“ szölt Czilike egészen komolyan.

A pajkos fiuk erre nagyot nevettek és haza szaladtak, Czilike azonban egészen komoly maradt s mélyen elgondolkodva ballagott hazafelé.

Czilikének és két fitestvéreinek szülei a falu másik végén laktak. A ház mellett tágas udvar volt, de kert csak épen annyi, hogy egy kis répa, kalarabé termett benne; gyümölcsfa egy sem volt s így a gyermekek bizony nem sok gyümölcsöt kaptak; pedig Ferkónak meg Gyurinak ugyancsak fájt a foga egy kis almára vagy körtére.

Most is, amint hazaértek s megkapták ozsonnájukat: egy-egy darab kenyeret, — nagyon savanyu képet vágtak hozzá. Czilike jóízüen morzsolgató a magáét, de szintén nagyon elgondolkozott valamin.

„Kiállhatatlan ez a száraz kenyér!“ dünyögé Ferkó boszusan.

„Az már igaz!“ felelt Gyuricza.

„Csak volna hozzá valami.“

„Például néhány jó alma.“

„Az bizony jó volna.“

„Jó volna?“ szölt Ferkó, „gyere csak ki velem, majd mondok valamit.“

A két fiu kiment s valami nagyon fontos beszédük lehetett, mert már esteledett és még mindig nem tértek vissza.

Ezalatt pedig, úgy látszék, Czilike is tisztába jött azzal, amin annyit gondolkozott. Elöszedte dióit s gondosan megtörte, megtisztította s a jóízü magvakat egy kis kosárába tette; aztán kendőt kötött fejére és zajtalanul kiosont a házból. Már sötét volt s faluhelyen bizony nincs lámpa az utczákon; Czilike azonban bátran nekiindult a sötétben is, pedig messze utra készült; a falu másik végére, az öreg Csóka bácsihoz. A kis leány semmikép sem tudott megnyugodni abban, hogy Csóka bácsi ne ehessék diót; elhatározta tehát, hogy visz neki, szépen megtörve s megtisztítva. Szaporán lépegetett előre s nagy örömeire még nyitva találta Csóka bácsi kapuját. Belépett s kissé zavartan kopogott a szoba ajtaján.

Belöl léptek hallatszottak s nem sokára a vén Csóka bácsi dörmögése is; kinyitotta az ajtót s megpillantván a kis leányt, durván ráförmedt:

„Mit akarsz itt, te kis koldusgyerek? Nem kapsz semmit... takarodjál innen.“

Czilike nagyot ijedt e szavakra, de mégsem veszté el teljesen bátorságát s így szölt:

„Kérem... én Czilike vagyok...“

Látván azonban, hogy az öreg ember e magyarázatból semmivel sem okosabb, a kis leány folytatá:

„Ma délután itt jártam, mikor azok a rosz fiuk épen boszantották Csóka bácsit a dióval... és Csóka bácsi azt mondta, hogy nem tud már boldogulni a dióval... hát én törtem néhány-

nyat és elhoztam, hogy legyen Csóka bácsinak is . . .“

S ezzel odanyujtá a kosárkát és erővel kezébe nyomta az öregnek. A vén Csóka bácsi pedig roppant furcsa volt e pillanatban. Mintha sirni és nevetni is akart volna egyszerre, oly csodálatosan rángatózott arcza . . . aztán lehajolt a kis leányhoz, ölébe vette és gyöngéden simogatta.

„Te kedves, jó kis leány vagy . . . reggel nem azt értettem ugyan, hogy nem tudom a diót összetörni, hanem hogy a fogam rossz . . . de mindegy, te jót akartál velem . . . Most jer, ülj le kissé ide a nagy karos székbe mellém.“

„Oh köszönöm, kedves bácsi, de nem maradhatok tovább; sietnem kell haza . . . mama keresni fog.“

„Pedig néhány perczig itt kell maradnod, míg én kissé kimegyek és hozok valamit. Ne félj semmit, az ajtót becsukom, nem jön be senki.“

Ezzel az öreg mosolygó jókedvvel kitipegett a szobából s maga után becsukta az ajtót, míg Czilike kissé félve és megzavarodva ült a nagy karszékben.

Majdnem ugyanakkor pedig, ami-

kor Czilike elment hazulról, utnak indult nagy titkon két testvére, Ferkó és Gyuri is, még pedig szintén Csóka bácsi felé. Csakhogy ők épenséggel nem kívánták látni Csóka bácsit, hanem csak jó almáit; erről tanácskoztak egész délután; Ferkó látta délben, hogy az almás kamra ablaka nyitva van szellőzés végett; az ablak nem igen magasan van . . . Gyuri tartja a hátát s azon

Ferkó fölkapaszkodik, köteleket köt az ablakfához s ezen Gyuri is utána mászik és ugyanezen uton visszajöhetnek. Elhatározták tehát, hogy mihelyt besötétedik, mennek almát lopni.

Ugy is tettek. S mikor fenn voltak az almás kamrában s az épen előbujt holdvilágánál látták a szebbnél szebb almák tömérdek

halmazát, alig tudták mit csináljanak.

„Töltsük meg hamar a zsákot és siessünk haza,“ szólt Gyuricza.

„No bizony, ugyan mért sietnénk?“ felelt Ferkó hetvenkedve. „Kitől féljünk? Én nem félek. Előbb megeszem egy almát.“

Kényelmesen leheveredett a földre és heharapott egy nagy almába; de csak félig tudta megenni. Tudja isten,

GYERMEK ÖRÖMÖK

I.

Mi zöld
A föld!
Mi kék
Az ég!

Zöld föld felett
Kék ég alatt
Lány és fiú
Vigan szalad.

felényir
gondol
zsákot,

„I
lesz, h
hozza,

Ho
kettőjöl
almával

egyszer
hallatsz
kulcs

a kamra
ban. I

Gyurka
váltak ij

a köhög
mögésr

menték
csit. . .
őket itt
végök

Ferkó
imént a

volt, mo
kább f

börét s
gondolk
kül

az ablak
nem v

hogy sz
kötelen,

ról s u
elájult;
paszkod
Ferkóra
aztán ne
revegye

felényire sem izlett annyira, mint előre gondolta. Fölállt tehát és elővette a zsákot, melyet magokkal hoztak.

„Igazad van mégis, Gyurka, jobb lesz, ha tulesünk a dolgon. Fogjunk hozzá, töltsük meg a zsákot.“

Hozzáfogtak tehát s épen mindkettőjüknek tele volt mindkét kezök almával, midőn egyszerre léptek hallatszottak és kulcs nyikorgott a kamra ajtózárlájában. Ferkó és Gyurka majd kővé váltak ijedtökben; a köhögésről, dörögésről megismerték Csóka bácsit. . . ha ez most őket itt találja . . . végők van . . .!

Ferkó, ki az imént a legbátrabb volt, most leginkább féltette a bőrét s minden gondolkodás nélkül nekirohant az ablaknak; arra nem volt idő.

hogy szép csöndesen lebecsátkozzék a kötelen, hanem leugrott ölnyi magasságról s úgy megütötte magát, hogy majd elájult; és épen mikor föl akart kapaszkodni, Gyurka ugrott ki és ráesett Ferkóra. Mindketten fölordítottak, de aztán nem mertek jajgatni, nehogy észrevegye őket valaki; némán futottak

hazafelé s már otthon voltak, mikor eszökbe jutott, hogy nagy ijedelmökben a zsákot ott hagyták az almás kamrában!

Nem okára hazaérkezett Czilike, kezében kosárkájával, arczán boídog mosolylyal.

„Hol jártál ily későn?“ kérdék tőle a fiuk.

„Majd megmondom,“ felelt Czilike, gondosan eltakarva a kosárkát. „Hanem ti hol voltatok? Hiszen csupa sár a ruhátok.“

A fiuk egymásra néztek s zavarodottan hallgattak, igyekezvén letisztítani a sárat ruhájokról.

„Már mind hiába,“ gondoló Ferkó. „A zsákot ott hagytuk — azt megtudja a vén Csóka bácsi s ha meg tudja apánk, — jaj nekünk!“

„No, nézzétek, mit hoztam,“ szolt Czilike, fölnyitván a kosárkát s jó csomó szép almát mutatván a fiuknak.

„Kitől kaptad?“ kérdék a fiuk bámulva.

„A jó öreg Csóka bácsitól“ felelt Czilike s jóízűen beleharapott egy pompas almába.

GYERMEK-ÖRÖMÖK.

II.

RENG a
Leng a
Könnyű saika.
Kedves, csacska
Vig patakosa
Sebes habja
Mint a levelet elkapja.

Benne ülnek
És örülnek
Vidám gyermekek —
Ah miért nem szállha-
tok el
Én is veletek?

Kínálta a fiukat is, de ezeknek egészen elmúlt a kedvök az almától. Egész este és egész éjjel azon gondolat tartotta őket rettegésben, hogy ha holnap Csóka bácsi eljön a zsákkal apjukhoz, — — majd lesz drága multság!

És másnap Csóka bácsi csakugyan jött a zsákkal, a zsák pedig tele volt almával. A két fiu majd kék, majd zöld lett ijedtében és szeretett volna a föld alá sülyedni; bánták most már gonosz tettüket és titokban szentül fogadták, hogy soha többé hasonló bűnre nem vetemednek.

Az öreg bácsi pedig mintha kiolvasta volna a fiuk arczából, hogy már eléggé bűnhődtek, jó ideig fanyarul mosolyogva nézett rájuk, azután így szólt anyjukhoz:

„Kedves komámasszony, képzelje csak, tegnap valami tolvaj járt házam körül s ezt a zsákot elejtette; megismerem, hogy komámasszonyé, hát elhoztam, és hogy üresen ne hozzam, tettem bele néhány almát. Jó lesz a kis leánykának.“

Czilike ujjongva mondott köszönetet, anyja is szépen megköszönte a figyelmet; de senki sem tekintett oly hálásan, mint a két bűnös fiu, kik ekként büntetlenül menekültek.

De nem jutott többé soha eszökbé, hogy ily rossz eszökhöz folyamodjanak.

SZOTÁRI FÖLADVÁNY.

Soroljátok el azon magyar szokat, melyek h-ra végződnek.

HOGY CSAPOTT FÖL A ROKA TANITÓNAK.

— Mese. —

„No's, Margitkám, megtanultad-e ma a leczkédet?“ kérdé a papa a kis leánytól.

„Meg bizony, édes papa, tudom jól és ma megérdemlem a jutalmat, melyet kedves papa minap ígért,“ felelt Margitka, apjához simulva.

„Mit ígért?“

„Egy szép mesét a rókáról.“

„Ahá!... tudom már. Jól van, ülj hát ide mellém a számolyra és figyelj.“

És az apa aztán elmondá a következő mesét:

„Volt egyszer egy szegény ember, a kinek volt hét gyermeke, hét csibéje, hét ruczája és hét libácskája; ezenkívül nem volt semmije a világon, hanem ő ezért mindig vidám és elégedett maradt és gyakran gondoló:

„Sebaj, ha szegény vagyok is, csak föl tudjam nevelni az én hetes apróságaimat.“

Csakhogy az nem olyan könnyű mesterség ám, fölnevelni hét gyermeket, hét csibét, hét ruczát és hét libát s a szegény embernek nem ritkán meggyúlt a baja. Hanem soha sem fogyott ki türelméből s ha valamelyik a hét közül beteg akart lenni, az öreg így szólt hozzá :

„Hallod-e fiam, nekem nincs ám pénzem orvosságra, hanem van ott kint jó friss levegő, meleg napfény, tiszta forrásvíz, — ez is mind orvosság, ezt használjátok folyton, majd meggyógyultok.“

És a hét gyermek, hét csibe, hét rucza és hét liba nagyon örömet követte a jó tanácsot, mert szerettek kint a szabadban szaladgálni, s mialatt a libácskák és ruczacsák a tóban fürödtek, a csibék pedig magot kaparásztak, a hét gyermek szintén vígan hempergett a puha pázsiton s' mindenféle ártatlan játékkal tölté az időt.

Ekképen minden jól ment, a hét apróság szépen nőtt s a szegény embernek nagy gyönyörűsége telt bennök.

Hallotta ezt a róka és mert váltig szeret közel lenni olyan helyhez, a hol csibe, rucza, liba van, elhatározta, hogy szomszédságába költözik. A közeli erdőben tehát lakást csinált magának s mikor ezzel készen volt, este sétát tett a szegény ember háza felé, remélvén, hogy majd utjába akad egy-egy gondtalan csibe vagy rucza és így lesz vacsorára jó pecsenye. Hanem akár meddig sétált s akármily ravaszul iparkodott a csibékhez és ruczákhoz hozzáférni, zsákmanýra nem tehetett szert, mert a

gyermeknek gondosan örködtek a szárnyas jószágra.

Boszantá ez róka komát, de azért nem hagyott föl szándékával és fortélyra gondolt. Áruhába bujt, tudós férfinak öltözött, nagy pápaszemet tett orrára s kezében vaskos könyvvel, komoly pozával sétált a szegény ember háza felé. Belépett a szobába s a szegény ember illedelmesen köszönté a vendéget, kérdezvén, miben lehet szolgálatára ?

„Én Róka mester vagyok,“ felelt a róka méltóságos modorban, „szerte járok mindenfelé, hogy az ifjúságot hasznos dolgokra tanítsam. Vannak-e gyermekei, gazd'uram?“

„De vannak ám ! Négy derék fiu, meg három leány, mind ép és egészséges, eleven mint a mókus. Hé ! Miska ! Pali ! Boris ! Juczi ! meg a hányan vagytok ! Siessetek be, tisztos vendégünk érkezett, köszöntsétek szépen!“

Nagy robajjal betódultak a gyermekek, hosszú sorban egymás után, mintha vége sem akarná lenni ; végre azonban mégis együtt volt mind a hét. Kezdetben kissé félénken huzódoztak az idegentől, de mikor látták, hogy a tudós férfiu oly nyájas és barátságos, lassanként bizalmasabban közeledtek és feleltek mindenféle kérdéseire. Misitől azt kérdé :

„Melyik ló lát hátra csak épen úgy, mint előre?“

„A vak ló“ felelt Misike.

„Hát ez mi : megsütik, megfőzik, megszírozzák, az asztalra is fölhozzák,

(Folytatása a 266. lapon.)

EGY PIPÁCSKA OPIUM. (Lásd a 269. l.)

PARTLAKOSOK. (Lásd a 268. l.)

(Folytatása a 263. laphoz.)

még a tányérra is kiveszik, de azért soha meg nem eszik?”

Rögtön megfelelt rá Pali:

„Hát ez a fa szögecske, melylyel a véres hurka végét elzárják.”

„Nagyon helyes,” szolt a Róka mester. „Látom, hogy derék, eszes gyermekek vagytok. Ha tehát édes apátok megengedi, majd gyakrabban eljövök és tanítalak mindenféle hasznos dolgokra.”

A szegény ember zavartan sodorgatta bajuszát és végre megszólalt:

„Nagyon megköszönöm a sziveségét, Róka mester uram, hanem, az igazat megvallva, én bizony nagyon szegény ember vagyok, nem tudnám megfizetni fáradságát... ha csak valamivel nem viszonzom.”

„Oh, mi jut eszébe, kedves barátom! Hiszen én pénzt el sem fogadok, csupán jószántomból teszem, mert nagyon szeretem a gyermekeket.”

Ezzel Róka mester távozott s a szegény ember jó darabon elkísérte. Mikor visszatért a szegény ember, gyermekei körülfogták és nagy zajjal kérdeék:

„Édes apám! Édes apám! Igaz-e, a mit Misi mond?”

„Hát mit mond Misi?” kérdé apjuk.

„Azt mondja, hogy az a tudós idegen nem igazi tudós volt, hanem átöltözött róka.”

„Az bizony!” szolt Misi, „láttam, mint rejtegeté bozontos farkát hosszú kabátja alatt.”

A szegény ember csak most kezdte észrevenni, hogy baj van s ijedten szolt:

„Bizony, igazad lehet, Misi fiam! Siessetek, gyerekek, a csibék, ruczák, libák után, hogy a gaz róka el ne ragadja valamelyiköket.”

A gyerekek kiszaladtak s szerencsére elég korán érkeztek, mert a róka a kerítést megkerülve, már épen a szárnyas jószág közé készült rohanni, de észrevevén a gyermekeket, bosszusan elszaladt.

Este, mikor mindnyájan együtt voltak, a szegény ember azon törte fejét, miként álljon boszut a gaz rokán, ki ily csalárdul akarta őt megrontani. Egyszerre fölkiált Misi:

„Tudnék én egy módot, édes apám! Nem kell hozzá egyéb, csak egy jó erős ketrecz; majd megfogjuk mi a ravasz Róka mestert.”

A szegény ember megtette, a mit Misi mondott, még azon éjjel készített egy igen erős ketreczet. Ezt Misi az udvar hátsó részében helyezte el, mintha a tyukok számára való volna.

Másnap Misi lesbe állt, hogy megszűrői észrevehesse Róka mestert, ha közeledik. Róka mester nem is sokáig késett s amint Misi megpillantá, szaladt az udvarba, csibét, ruczát, libát gondosan elzárt s aztán a többi gyermekekkel a gyepen szinleg nagy játékba merült. És épen mikor Róka mester közéjük lépett, Borisnak a tyukketreczbe kellett bujni büntetésül, mert három hibát követett el a játékban.

„Jó napot, gyerekek, jó napot!” szolt Róka mester. „Mit csináltok? Ját-szotok? Szabad nekem is veletek játsz-anom?”

„Oh nagyon fogunk örülni,“ szölt Misi, „hanem ha velünk játszik, akkor velünk egyforma lesz és ha három hibát csinál, büntetésül a tyukok és libák közé kerül a ketreczbe.“

„A ketreczbe?“ szölt Róka mester. „Hm! Az bizony nem igen illendö ilyen öreg embernek, hogy csibék közé bujjék, hanem tréfából, — nem bánom.“

Titkon persze roppantul örült a semmirevaló róka, mert hiszen legföbbs ohajtása az volt, hogy a tyukólba juthasson. Alig játszottak tehát néhány perczig, Róka mester, már persze szándékosan — annyi hibát csinált, hogy be kellett csukni. Nagy hahotával kísérték a gyermekek a ketreczhez, — Róka mester bebujt, Misi pedig becsapta és becsukta utána az ajtót, aztán ujjongva kiáltá:

„Édes apám! Édes apám! Jöjjön ki! Már megfögtük a rókát!“

Most látta csak róka koma, hogy kifögtak rajta. Vicsorgatta fogait, dühösen ugrált ide-oda, rágta, karmolta a ketrecz oldalait, — de hiába. A ketrecz erős volt, róka koma meg volt fogva.

Gyorsan híre futott az eseménynek s az egész falu népe odacsödült és csufolta, boszantotta a rókát, mely tehetetlenül dühöngött a ketreczben. Meghallotta a dolgot egy szomszéd gazdag földesur is és mikor megtudta, mily okos csellel fogta meg Misi a rókát, nagyon megszerette a fiut, gazdagon megajándékozta a szegény embert, úgy hogy ez aztán gond nélkül nevelhette föl hét gyermekét.

A rókát természetesen bünei méltó büntetéséül megölrék és bundájával a

szegény ember kibélleltette téli ködmönét.

A hét csibét, hét ruczát és hét libát pedig, mikor már arra valók lettek, szépen megsütötték és jóízűen megették. Egy se maradt belöle.“

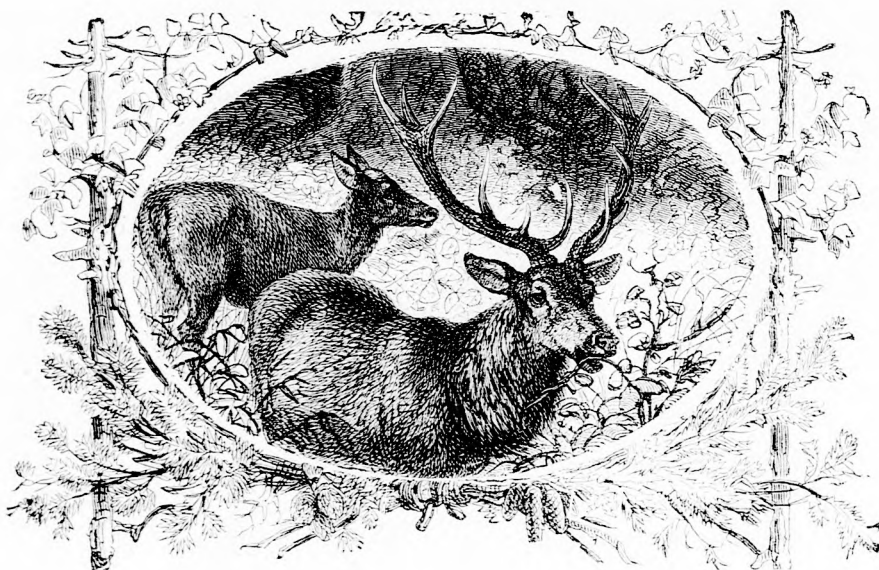
CZICZA - JÁTÉK.

Icza, czicza, muczika,
Jer játszani, kis czicza!
Leeresztem a kötényem,
Te meg, czicza, ülj rá szépen.
Mint hintóba ülj bele;
Elviszlek a szérübe!
A szérüben sok az egér,
Háromszáz forintot megér.
No te bohó, ülj be hát
A tanyába viszlek át.
No no, czicza, legyen eszed
A kötényem elereszszed!
Mondom, meg ne haragits,
Vagy beülsz, vagy pedig — sicz!

A P R Ó K É P E K

1. Szarvas.

A ki látja,
Azt kiáltja:
Ő az erdőnek királya!
Czimeres a koronája,
Tizenhat annak az ága

De mit ér ez?
A vadász jó,
Czélóz s rá lö
S a nemes vad ott elvérez!

P A R T L A K O S O K.

(Képpel a 265. lapon.)

AZ APA vén, napsütött, viharedzett halász, ki egész életét a tengeren halászva töltötte, úgy hogy már nem is jól érzi magát, ha azon az unalmas, poros szárazföldön kell időznie. Legkedvesebb neki, ha kint a szabad tengeren ringatózik bárkája s kivetheti hálóját, melyben aztán bőven fog kisebb-nagyobb halakat. Egy-egy nagyobb, erősebb hal aztán lyukat is szakít néha a háló fonalain s akkor aztán mégis csak ott kell maradni a szárazföldön és szépen befoldani a hálót. Ez bizony unalmas dolog, de hát hiába, meg kell lennie.

Mellette ül leánya és fenhargon olvas valami ócska könyvből. Valjon mi lehet? Talán a szentírás, mert a vén halász oly ritkán jut templomba; talán valami mesekönyv régi hősökrol, bátor tengerészekrol, a mit a vén halász legjobban szeret hallgatni.

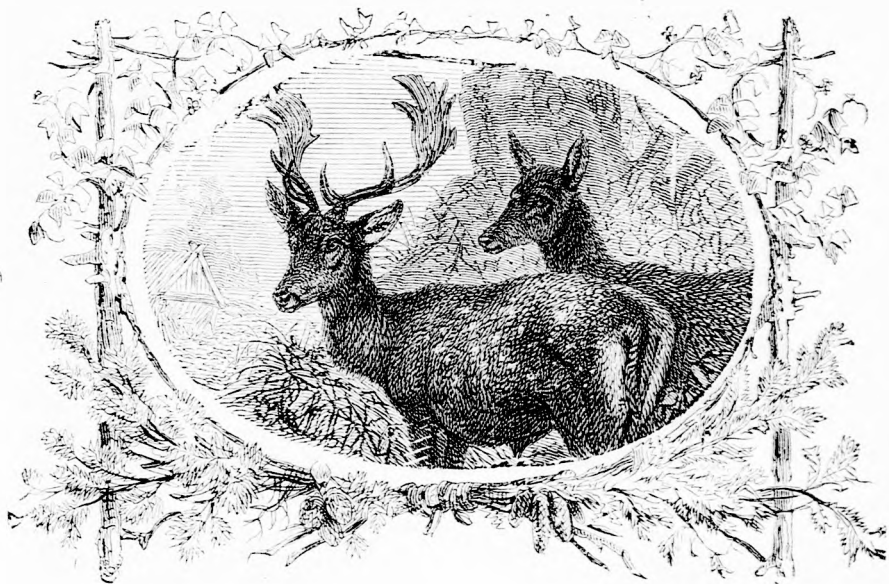
És a leányka olvas, olvas szaporán, a vén halász pedig foldozza a hálót még szaporábban, s mire a könyvnek végére érnek, a háló ismét ki van igazitva — s a vén halász újból nekiindul halászni a tenger hullámai között.

pléhbő
nyal v
bácsi
mákor
hatása
hogya

AZ ÁLLATVILÁGBÓL.

2. Dámvad.

Ni, a dámvad,
Ez ám a vad!
Olyan szelid,
Hogy nem is vad.
Fenn északon
A hazája.
Nagy szükség is

Van ott rája.
Szarvasnál alacsonyabb,
Agancsa is laposabb.
S bár a szőre vörhenyeges
S azon fölül fehér pettyes —
„Illik neki rettenetes“!

EGY PIPACSKA OPIUM!

(Képpel a 264. lapon.)

EZ A khinai ur, ki barátjával oly mély beszélgetésbe merült, furcsa pipából szipákol. A pipa egészen pléhből készült és nem is illatos dohánynyal van megtöltve, mint nálunk Tóni bácsi nagy tajtpipája, hanem a kábító mákonnyal, — opiummal, — melynek hatása nem sokára abban jelentkezik, hogy a ki szivja, bódult, nehéz álomba

merül és a legtarkább álmokat álmodja. A szerencsétlen! Idők multával keservesen lakol a rövid élvezetért, mert az ember teste nem bír sokáig ellenállni az opium romboló hatásának. A ki rá szokik az opiumszívásra, lassanként szenvedni kezd, aztán mindinkább veszti erejét és csakhamamar ideje előtt sirba száll.

BUZA-TAKARITAS.

(Képpel a 272. lapon.)

FORRÓN sül a nyári nap, a méhek zümmögve röpkednek mézet keresve viágról virágra s az emberek is szorgalmasan dolgoznak, nem törődve a veritékkel, melyet a hőség arcukra hajt. Nagy munka ideje van! A buza le van aratva, most be kell hordani a szérűre, hol kicsépelik vagy nyomtatják; aztán viszik a malomba vagy a piacra.

Milike szereti nézni, mint döcög lassan a toronymagásra rakott szekér a mezei uton. Neki persze könnyű, ő most csak játékból szaladgál ide-oda, hajtva a fűrge abroncsot; hanem meg is érdemlette a pihenést, szorgalmas volt tíz hónapig az iskolában s most jogosan élvezi a szünidőket.

Épen most halad ott a kis erdő szélén Jancsi kocsis egy megrakott szekérral; a munkások dalolva kísérik az isten áldását s mikor Milikét, a földesur leányát, megpillantják, illedelmesen megsüvegelik s Milike nyájasan köszön és tréfásan kérdi, nem engednék-e meg, hogy ő is felüljön oda a szekér tetejébe, — oly pompás volna ott fent a puha kényelen feküdni! De már ezt nem engedi meg az emberségtudó Jancsi; nem kisasszonyoknak való az, könnyen leszédülhetne s bizony még baj esnék belőle.

A szekér elhalad s Milike tovább játszik és hajtja az abroncsot. Este pedig, mikor a munkások egybegyűlnek az udvarban, Milike is oda furakodik s addig nem nyugszik, míg a papa meg nem engedi, hogy ő adja át a pohárka bort a szomjas munkásoknak. Ezeknek pedig a jó ital kétszeresen izlik, mikor a nyájas kis leány oly barátságosan nyújtja feléjük.

A VÉRCSE ÉS A VERÉB.

(Képpel a czimlapon.)

SZÁMTALAN apró légynek, csillogó szárnyu bogárkának halálát okozta már a torkos veréb; falánsága határt nem ismert s ha egy rovarkát bekaphatott, világért sem kegyelmezett. Sokszor könyörgött egy-egy tarka pillangó: „Oh kérlek, ne ölj meg! Hisz én nem bántottalak! Mi jogod van hozzá, hogy megölj?”

„Mi jogom? Az, hogy én erős vagyok, te pedig gyöngye vagy.”

És így élt a veréb vigan tovább, azt tartva, hogy az erősebbnek joga van a gyöngébbet bántani. De végre utolérte sorsa és keservesen tapasztalta, hogy aki az erőszakot jobban szereti a jognál, az maga-magára idézi föl a veszedelmet, mert ha találkozik nálánál erősebbel, akkor ő a vesztes fél. Így járt a mi verebünk is. Egy napon meglátta őt egy éhes vércse és villámgyorsan lecsapott rá, hogy megegye. A veréb sívalkodva igyekezett elbujni a vetés közt, de hasztalan s mikor látta, hogy nem menekedhetik, siránkozva kiáltá:

„Mi jogon ölsz meg engemet? Hisz' én nem bántottalak!”

„Mi jogon?” felelt a vércse. „Hát mert én erősebb vagyok.”

És bekapta a verebet.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „Kis Lap” 14. számában megjelent rimes földadány megfejtése:

Füstölög a tűzi hegy,
Füstje föl az égre **megy**,
Istennek oltára tán
Ott a kéklő tengerparton,
Midőn tüzet, füstöt **hány**.

Lángja mindent fölemészt,
Minden embert futni **kész**t,
Nappá teszi éjjeid';
Ő dönté meg hajdanában
Herkulanum s **Pompej**it.

Helye
resztszegh
Mihályi J
Mandello.
Kemény A
Falvay F
git, Schol
és Ilon,
Mihály,
Béla (csa
Emma, Z
mayer Ö
Köszegvár
Schwarz
Sándor, K
dolna, R
Biró Emi
Flóra, B
Géza, W
Ernö, M
Papp Istv
Grüner F
bella, Jan
rényi Ilk
István, K
czán Mar
Antal és
Csatáry Z
Máy Ilka
Lórika,
Bossányi
Pista, Ku

A r
huzatott
tehát a
egy disz
gyönyör

A
szótalan

Meg
Kovács
Gyárfas
Antalfi K
Róza, K
Jenő, Sz
és Lajo
Ede, Na
zella, S
Vilma é
Bogdán
bella, J
berényi
Blancz

Helyesen megfejtették: Kotsis Paulina, Keresztszeghy Gyula, Ernusz Ilka, Schön Zsiga, Mihályi Jenő, Ferenczi Lóri, Kovács Juliska, Mandello, Lázár Etelka, Tutsek Margit és Emma, Kemény Árpád, Bakonyi Aranka, Szatmáry Irén, Falvay Fanni, Höfler Tóni, Láng Irma és Margit, Scholder Hugo, Kohn Dezső, Antalfy Emma és Ilon, Lázár Árpád, Szikszai Sándor, Kispál Mihály, Belényesi Róza, Wolf Gyula, Baktay Béla (csak részben,) Bodolla Gábor, Gacser Emma, Zsigárdi Ilona, ifj. Arnó Jenő, Obermayer Örszike, Szász Károly, Toldy Viktoria, Köszegvári Irén, Voltf Ernő, Brázovay Margit, Schwarz Jenny, Klein Gyula és Lajos, Márkus Sándor, Katona Ilonka, Antok Jolán, Papp Magdolna, Ryll Mária, Horváth Géza és László, Biró Emília, Ligeti Ede, Nagy Vilma, Mangold Flóra, Bucsányi Gizella, Bogyay Ilona, Toldy Géza, Wimmer Lujza, Schwimmer Jenő, Kráhl Ernő, Mikolás Vilma és Vincze, Püspöky Irma, Papp István, Köszeghy Gyula, Bogdán Andor, Grüner Hermann, Márton Kálmán, Wollák Izabella, Janka és Adél, Unátyinczky Nina, Szeberényi Ilka, Maróthy László, Frankkis Jenő és István, Blanz Róza és Jenő, Haragos Jenő, Viczián Margit, Kovács Margit, Kovács Mari, Hill Antal és Irma, Ápfel Pepi, Millmann Gizella, Csatáry Zsuzsika és Árpád, ifj. Sárközy Kázmér, Máj Ilka és Berta, Szeniczei Erzsi, Habereger Lórika, Kecskeméthy Mari, Bossányi Kálmán, Bossányi Ilona, Fischer Etelka, Rácz Béla, Püfl Pista, Kubek Iván, Kubek Erzsike.

*

A megfejtők nevei közül a sorsolásnál kihuzatott Antalfy Emma és Ilon; számukra tehát a nyereményt elküldöm. E nyeremény egy díszeskötésű képes könyv, mely Andersen gyönyörű meséit tartalmazza,

*

A „Kis Lap“ ugyanazon számában foglalt sőtálány megfejtése:

Enyelgés.

Megfejtették: Schön Zsiga, Pápay Zoltán, Kovács Juliska, Lázár Etelka, Szathmáry Irén, Gyárfás Ilona, Etike és Géza, Scholder Hugo, Antalfy Emma és Ilon, Kispál Mihály, Belényesi Róza, Baktay Béla, Gacser Emma, ifj. Arnó Jenő, Szász Károly, Toldy Viktoria, Klein Gyula és Lajos, Katona Ilonka, Biró Emília, Ligeti Ede, Nagy Vilma, Mangold Flóra, Bucsányi Gizella, Schwimmer Jenő, Kráhl Ernő, Mikolás Vilma és Vincze, Papp István, Köszeghy Gyula, Bogdán Andor Grüner Hermann, Wollák Izabella, Janka és Adél, Unátyinczky Nina, Szeberényi Ilka, Maróthy László, György Ilona, Blanz Róza és Jenő, Haragos László, Ápfel

Pepi, Máj Ilka, Tavasz Tóni, Habereger Lórika, Bossányi Kálmán, Bossányi Ilona, Rácz Béla, Kubek Iván, Püfl Pista

*

A husvéti kép helyes magyarázatát beküldték: Tutsek Margit és Emma, Szathmáry Irén, Scholder Hugo, Kispál Mihály, Szász Károly, Toldy Viktoria, Bucsányi Gizella, Püspöky Irma, Szeberényi Ilka, Blanz Róza és Jenő, Haragos László, Hill Antal és Irma, Lázár Etelka, Máj Ilka, Tavasz Tóni, Püfl Pista.

*

A 11-ik számban közölt talány megfejtését utólag még beküldte: b. Jeszenszky Béla.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kispál Mihály. Feri kalandja elég mulatságos és ha magad erejéből irtad le, ez díszet érdemel. Hanem a helyesírás ellen még sok helyen hibáztál. Nemi javítással talán ki fogom adhatni. — **Kovács Miczi.** A kiadóhivatal által elkövetett keresztelés elég furcsa s habár némileg mulatságos, igazad van, hogy kissé bosszantó volt. Csak ha már rendben van! A hiányzó szám megküldése iránt ntékedtem. — **Püspöky Irma.** Nagyon örülök hogy minden nehézség dacára mégis iparkodol magyarul tanulni ama német vidéken is; csak haladj tovább a jó uton, hogy derék magyar leánya légy e hazának. — **Krahl Ernő.** A talányok némelyikét föl fogom használni; gondos és szép írásodat örömmel látam. — **Bucsányi Gizella.** A talányok nem elég jók. A levelet, úgy látom, nem sajátkezűleg irtad, pedig ismételve kijelentettem, hogy nagy súlyt fektetek arra, hogy kis olvasóim maguk irjanak. Ha kissé gyöngye is még írásuk, nem baj. — **Mandello.** A verses talányt ki fogom adni; de elébb sugd meg nekem. — ki csinálta a verset? — **Lázár Etelka.** Egyik a négy közül jó. — **Keresztes Miklós ur, Pécs.** Krasznay Margit előfizetése rendben van, amennyiben tudniillik a „Kis Lap“ éve mindig april elsején kezdődik, előfizetése tehát tart jövő april hóig és természetes, hogy a levél keltéig csak 14 számot kapott, mert a folyó előfizetési évben addig csak annyi jelent meg. **Fischer Etelka.** Csak a kezdet nehez; ha továbbra is iparkodol, majd könnyebb fog menni a magyar írás is; örömmel látom, hogy már eddig is szépen előhaladtál. — **Bossányi Ilona.** A levél bizonynyal nem jutott kezeimhez s ezért nem olvastad nevedet a megfejtők közt.

BUZATAKARITÁS. (Lásd a 270. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott *Deutsch testvérek* könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.